

Hij voelt den klop op den schouder, hij ziet het goedgehartige, breede gelaat hem vriendelijk toeknikken, hij hoort: „Ik reken op je!”

In een wip is hij beneden aan de trap... om plotseling, doodelijk verschrikt, den voet weer terug te trekken. Een vreeselijk gevaar doet zich onverwacht op: de vloedplanken hebben het water niet kunnen keeren, — het huisje loopt onder.

„Moeder! Moeder!” gilt de jongen, verbaasd erover, dat deze nog niet wakker is geworden, zooals iedereen, die wakker is, zich verbaast, dat anderen kunnen doorslapen „onder dat leven!”

„Moeder!”

Een gebrom uit de bedstede achter in het vertrek doet zich hooren. Piet begrijpt, dat er-heen-gaan het beste middel is, om moeder wakker te maken en... te helpen, waar 't moet. Voorzichtig peilt hij met den voet de diepte van het water. Gelukkig nog maar tot de knie. Dapper stapt Piet het kille nat in en loopt de gang door naar de kamerdeur. Piet weet den weg, zelfs in het duister. Met de handen vooruit stapt hij op de bedstee af en roept en roept, tot eindelijk moeder wakker schrikt en overeind springend schreeuwt: „Wat is er? wat is er?”

„Moeder, 't water is in huis! Kom mee naar den zolder!” en met beide handen grijpt hij moeders goed, dat op den stoel voor de bedstee ligt. „Pas op! 't water staat hoog in de kamer. Ik zal zusje wel meenemen. Dan leg ik die boven in mijn bed; breng jij de anderen maar mee!”

Piet wacht niet, tot moeder klaar is, maar grijpt met zachte hand het kleine kindje uit de wieg, met de dekentjes er bij en stapt weer naar de deur. Tastend in het donker bereikt hij de trap en strompelt die op, naar boven. Daar legt hij het pakje voorzichtig op het bed en slaat nog een deken met veel zorg over het kind heen. Dan begeeft hij zich weer naar de trap, om naar beneden te gaan. Plotseling echter bedenkt hij zich, werpt zich op de knieën en kruipt op handen en voeten over den zolder, langs den muur zoekend en voelend, als zocht hij een kostbaar voorwerp. Eindelijk, daar grijpt hij iets vast.

„Ha! daar zijn ze! Hoezee!”

Wat verblijdt hem zoo buitengewoon? — Een paar zeelaarzen! Oude, die vader niet meer gebruiken kan, wijl de zolen stuk waren en de schoenmaker had verklaard, dat het bovenleer geen nieuwe zolen meer waard was!

Toch kunnen de laarzen hem nu dienst doen. Wel zijn de zolen stuk, wel zal het water er met kracht binnendringen, maar... hij heeft dan toch laarzen, echte zeemanslaarzen aan.

Met het hoofd een beetje meer omhoog gaat hij nu de trap af en stapt in het water. Juist is zijn moeder gereed en met 't kleine zusje, de driejarige Mientje op den arm, die ze uit de kribbe in de bedstede heeft getild, stapt ze schoorvoetend in het nat. 't Water is hooger gestegen. Moeder waadt reeds tot de knie er in en Piet heeft moeite met de zware laarzen voort te komen, vooral nu ze vol water zijn getrokken; het sopt en zuigt, telkens als hij het